

De vloek van Metar

De Poort der legende

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Nelleke Janssen

ISBN: 978-90-484-2549-5
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Nelleke Janssen

DE VLOEK
VAN METAR

DE POORT
DER LEGENDE

Magie en magiërs hebben een grote rol gespeeld door de eeuwen heen.

In andere tijden misschien iets meer dan nu maar of het nu mythen of feiten zijn laten we even in ons midden.

Laat je meeslepen in een verhaal vol magische gebeurtenissen en oordeel zelf of mythen feiten zijn *of niet*.

DE VLOEK VAN MATAR

HOOFDSTUK 1

NICOLAS EN GISOLDE

Het was Engeland in het jaar 1611 dat het vredige stadje werd opgeschud door de krachten van een wel heel machtige tovenaer. Het was allemaal te danken aan hebzucht en macht die hen allen te veel werd.

Zonnig, dacht Gisolde toen ze vanuit haar kasteel kamer naar buiten keek. Het belooft een dag te worden die de mooiste zou worden uit haar leven. Ze zou vandaag gaan trouwen met de man die ze het allerliefst had, wat was ze gelukkig dat het dan eindelijk zover was. Haar moeder had de beste kleermakers aan laten rukken om de mooiste japon te maken, en dat was het geworden. Het was allemaal te mooi om waar te zijn. Het zou nog even duren voor het 2 uur zou zijn en ze besloot om nog even bij Kabor langs te gaan voor een laatste voorspelling. Kabor was een vriend van de familie en had hen al menig maal uit de brand geholpen met zijn goede voorspellingen.

“Hallo, ben je al wakker?”

Toen ze geen antwoord kreeg deed ze zijn deur open. Kabor, riep ze nogmaals en liep zijn ietwat rommelige kamer binnen. Het lag er letterlijk vol met boeken, perkamenten en een heleboel stof.

“Wie daar?”

Klonk een vriendelijke oude stem uit het andere kamertje.

“Ha, ben jij het, wat ben je vroeg op, wat is de haast.”

“Kabor toch, je weet toch wel wat voor dag het vandaag is? Je gaat me toch niet vertellen dat je vergeten bent dat het vandaag mijn trouwdag is?”

Een beetje verward keek hij terug, natuurlijk niet, was het antwoord maar het was te zien dat hij het vergeten was. Ze moest om hem lachen.

“Wat ben je toch een verstrooide oude mopper. Voor straf mag je me nog een keer voorspellen hoe gelukkig ik ga worden met Nicolas.”

“Jij je zin, zei hij en sloot zijn ogen.”

Nu kon ze hem goed bekijken. Wat had hij een oud gezicht gekregen, hij was ook al oud, hoe oud wist ze niet precies. Ze kon haar geen tijd bedenken dat hij er niet was.

“Ssst... Je moet wel rustig blijven zitten anders kan ik me niet concentreren.”

Er volgde een lange onaangename stilte die haar een beetje kippenvel bezorgde, ze had al spijt dat ze hem dit gevraagd had. Stel je voor dat hij iets naars te voorspellen had, dat zou de dag die zo mooi begon toch een beetje bederven.

“Hmmm... Sorry, Kabor maar ik moet er vandoor.”

Ze nam toch maar het zekere voor het zekere.

“Ik zie je vanmiddag bij het trouwfeest.”

Gilde ze nog na toen ze de deur uit rende. Niets zal deze dag in de weg staan. Kabor was een beetje beduusd achter gebleven en zag inderdaad een voorspelling die ze liever niet wilde zien. Hij had bij vlagen gezien dat het feest zou eindigen met droefenis, maar hij kon er niet helemaal zijn vinger opzetten. Ze was er ook zo snel vandoor gegaan, tekort om het goed te doen. Hij bedacht dat de reden zou zijn waarom de voorspelling zo was zoals hij was, en schudde het van zich af. Zijn oogappeltje ging trouwen en dat mocht hij voor geen goud missen. Nicolas, haar aanstaande, zou later op de dag arriveren, hij moest van ver komen, zijn thuis was bij de machtige Lord James Forrest. De man bezat meer land dan wie ook in Engeland. Hij had zich op een oneerlijke manier weten te manifesteren. Het was dus ook niet zo vreemd dat deze machtige man niet achter het huwelijk van Nicolas en Gisolde stond. Gisolde was immers maar de dochter van een gewone landheer die in zijn stadje ook niet veel te vertellen had. Wat overigens ook niet nodig was, het stadje leefde al een halve eeuw in vrede en er was zelden iets van onenigheid. Dat is niet altijd zo geweest. Het begon allemaal ongeveer 50 jaar geleden, toen het er niet zo vredig en voortvarend aan toe ging. Gisolde's vader, Lord Gregor Mc.neal, was ten einde raad toen hij zag dat het volk al jaren ontevreden en armoedig door het leven moest. Slapen deed hij allang niet meer. De oogsten mislukten, de zon scheen er bijna nooit en het leek er haast wel op dat er een donkere vloek over het stadje heerste. Dit

laatste was waar, James Forrest en GregorMcNeal lagen elkaar al jaren in de haren toen ze jonge landheren waren. Gregor was altijd het succesvolst. James kon allen maar toezien hoe Gregor steeds machtiger werd omdat hij zeer gewaardeerd was. James kon alleen maar machtiger worden als hij zijn sluwe list en bedrog gebruikte. Dat deed hij dus ook. De magiër die hem hielp was al net zo en zou er ook alles aan doen om James aan de macht te helpen. Metar was zijn naam en iedereen was op zijn hoede als hij in de buurt was. Gregor had alles al geprobeerd om zijn stad, waar hij ooit zo trots op was geweest, van de ondergang te redden. Helaas mocht niets baten. Tot op een dag Kabor voor de slotgracht stond. Gregor liet hem binnen halen maar was er van overtuigd dat ook hij zou falen. Kabor wist hem wel te vertellen dat er iemand uit een andere stad een vloek had uitgesproken. Hij kon namelijk de toekomst voorspellen. Het was in die tijd niet ongevoel om de hulp van tovenaars en magiërs te gebruiken. Gregor bedacht zich geen moment omdat hij wel wist wie hier verantwoordelijk voor was. Het was hem wel opgevallen dat er erg veel mensen naar het landgoed van Lord James Forrest waren vertrokken. Omdat niemand het meer uithield in deze barre omstandigheden. Dat was verdacht, ook omdat de man het niet zo nauw nam als het ging om het oplichten van mensen. Kabor had iets meegenomen uit een ver land. Hij wist zelf nauwelijks wat voor krachten het bezat en had dus tijd nodig. Hij wist alleen dat het voorwerp, volgens de geveer, voorspoed en geluk zou brengen. Gregor stemde er mee in dat hij het mocht proberen, kwaad kon het toch al niet meer. En gaf hem een klein huisje vlak bij het kasteel. Daar kon hij ongestoord zijn gang gaan. Het vreemde voorwerp had een vierkant uiterlijk, het leek een gewone kubus. Niets was minder waar. Weken en maanden gingen voorbij tot uiteindelijk weer uit zijn huisje kwam en ging aan het werk. De allerbovenste verdieping van het kasteel moest het ontgelden en werd ontruimd. Helemaal in het midden werd een zuil geplaatst, precies zo dat de kubus ten alle tijden of zonlicht of maanlicht zag. Ook waren er vier sleutels om het in werking te stellen. Het zou geplaatst moeten worden bij de eerste volle maan, met de poolen wijzend naar de juiste plaats. De vier sleutels moesten tegelijkertijd in werking worden ge-

steld. Het leek te werken, de zon kwam te voorschijn en dat was al in jaren niet meer gebeurd. Juichend van blijdschap eerden ze Kabor om zijn reddende actie. De sleutels werden verstopt in elke toren een. In de Noorder toren werd de sleutel die voor voorspoed zorgde verstopt. In de ooster toren de sleutel voor de liefde. De zuider toren kreeg de sleutel voor de vrede en in de wester toren de sleutel die waakte over de nacht. Sinds die dag ging het steeds beter met de stad. Het geluk leek niet meer op te houden, en het stadje verkeerde al gauw weer in de staat zoals het 50 jaar geleden was. Er heerste harmonie en niemand zou nog terug denken aan de donkere tijden, maar het zou nooit meer vergeten worden.

James Forrest, die nu aan het kortste eind trok nam hier natuurlijk geen genoegen mee en smeedde een snode plan. Nu Nicolas ging trouwen en dus niet meer op zijn vaders kasteel woonde, had James vrij spel en zou er voor zorgen dat alles weer teruggedraaid zou worden. Nicolas wist van niks, hij had immers iets anders aan zijn hoofd. Vandaag zou hij trouwen met zijn liefste Gisolde. Deze dag zou hij aan niets anders denken. Tot ongenoegen van Gisolde werd de man ook nog uitgenodigd op het trouwfeest. Dat hoorde nu eenmaal zo, maar ze was er niet erg gerust op. Het kon de twee verliefden niet deren en gingen gewoon door met hun plannen. Het zou wel betekenen dat Nicolas zijn recht op een gedeelte van zijn vaders fortuin afdankte. Ach, geld was toch niet belangrijk. Zo redeneerden ze.

Daar was hij eindelijk, Gisolde stond al uren op hem te wachten, het leek een eeuwigheid.

“Ga je snel omkleden dan kan het feest beginnen.”

Even later stonden ze alle twee klaar om een verbintenis af te leggen voor de rest van hun leven. Wat ze echter niet wisten was dat hun leven voorgoed drastisch zou veranderen. En niet alleen in de goede zin van het woord. Het feest was in volle gang en iedereen leek zich kostelijk te vermaken. Zelfs Kabor had zijn voeten van de vloer. Als dat maar goed gaat dacht Gisolde en fluisterde wat ze gezien had in Nicolas oor. Ze moesten er smakelijk om lachen en waren gelukkig dat het feesteen groot succes was. Er was gezellige muziek en een